

Maa jeg i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa, at ligesom de Nævninger, der vilde blive Resultatet, selv om Justitsministerens Forslag gennemførtes uforandret, ikke vilde blive synderlig demokratiske, viser Ministerens Forslag sig ogsaa paa et Punkt, der er beslægtet hermed, som udemokratisk. Det er derved, at Justitsministerens Forslag bevarer Sø- og Handelsretten her i København, men Sø- og Handelsretten i København blev strøgen baade af Proceskommissionen og af Folketinget, men Landstinget har bestemt fastholdt Sø- og Handelsretten, og Justitsministeren godkender nu Landstingets Standpunkt og opretholder Sø- og Handelsretten i København. Sø- og Handelsretten er paa en Maade en Nævningedomstol — ja, det vil jeg nu ikke kalde den — snarere en Domstol med Meddomsmænd, det vil maaske være det rigtigste, men disse Meddomsmænd udtages ifølge Loven af Overklassen eller væsentligst af Overklassen, derfor er Sø- og Handelsretten i København den værste Klassedomstol, der eksisterer i dette Land. Det var derfor fuldkommen rigtigt, at Folketinget afskaffede denne Domstol. Men Justitsministeren beholder denne Domstol i sit nuværende Forslag. Enhver, der kender noget til Søfolks Forhold, vil vide, at Søfolk, det vil sige Sømændene, Underklassen i Søerhvervet, ere i højeste Grad misfornøjede med Sø- og Handelsretten, og naar de stilles for denne Ret, føle de det faktisk, som om de stilles for Dommere, der tilhøre Overklassen. Der sidder ingen Sømænd, ingen Søfyrbødere, ingen af deres egne Standsfæller i Sø- og Handelsretten. Altsaa, ogsaa ved Bevarelsen af denne udemokratiske Domstol viser Justitsministeren, hvor langt han fjerner sig fra Folketingets gamle Hovedstandpunkt.

Nu undskyldte det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) de her omtalte Afgivelser fra Folketingets gamle Forslag med, at man maatte gaa frem skridtvis. Det ærede Medlem motiverede Opgivelsen af Kravet om Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen dermed, at det i Grunden ingen Skade var til, at Dommerne deltog i det praktiske Liv. Ja, det var rigtigt nok det, Folketingsudvalget fra 1901—03 — hvoraf det ærede Medlem ikke var Medlem, han sad ikke her paa Rigsdagen den Gang — hævdede var ganske urigtigt, og det var det samme Standpunkt, Folketinget hævdede fra 1903—06. Folketinget hævdede netop i Retfærdighedens Interesse, at Dommermyndigheden, Anklage-

myndigheden og Forsvarsmyndigheden bleve skarpt adskilte, at Dommerne kun skulde være Dommere, ikke andet. Udfrad det ærede Medlems Forsvar for, at Dommerne deltage i det praktiske Liv, kunde man egentlig ogsaa finde det heldigt, at Dommerne sade i alle mulige Bestyrelser for Aktieselskaber osv., nøde Tantieme osv. Derved lære Dommerne ogsaa det praktiske Liv at kende, men hidtil tror jeg dog, der har været Enighed om, at Dommerne skulle være saa uinteresserede som muligt og derfor ikke have med den Slags Ting at gøre.

Men saa sagde det ærede Medlem fra Viborg til Forsvar for dette Tilbageskridtsforslag, for dette halverede, modererede Forslag, at paa et saa vigtigt Omraade som Retsplejen maatte Udviklingen ikke gaa i Spring, der burde man helst gaa Skridt for Skridt, sagde han. Jeg beklager, at det ærede Medlem fra Viborg ikke sad i Folketingets Udvalg fra 1901—03, da det egentlig grundlæggende Arbejde blev gjort. Havde han siddet der, vilde han have vidst, at det var Ledestjernen for dette Hovedudvalgs udmærkede Arbejde, at vi netop skulde have et radikalt Brud med Fortiden. Det var Ledestjernen for hele vort Arbejde i 2 Aar, og det var det, det gjaldt om. Den store Fare ved en Retsreform var netop den, at man tog lidt og lidt ad Gangen, for saa vilde det gaa, som det saa ofte gaar, at Nissen flyttede med. Netop fordi Dommermaterialet, Menneskene, der skulle arbejdes med, ere de samme, gjaldt det om, at Formerne bleve radikalt forandrede, at der ikke blev nogen Smutkrog tilbage, hvor hele det gamle Smøleri, hele den gamle Slendrian, hele den gamle Uretfærdighed kunde ligge og gemme sig, naar Omflytningen fra det gamle Retsplejesystem til det ny foregik. Nej, vi vilde rejse et helt nyt Hus og paa een Dag flytte hele vor Retspleje derhen fra det gamle Hus, som vi vilde rømme og rydde, saa snart Flytningen foregik ind i det ny Hus, hvor man mente, at der blev lyst og luftigt, blev Renhed og Klarhed og Retfærdighed. Det var Mening, det var Hovedformaalet, jeg tør næsten sige for samtlige Udvalgsmedlemmers Arbejde i 1901—03. Vi vilde have et radikalt Brud, vi vilde netop ikke have en skridtvis Overgang, for netop derved frygtede vi for, at alt for meget af det gamle skulde følge med. Jeg maa da i højeste Grad beklage, at man nu har forladt dette Standpunkt: Kravet om Grundlovens fuldstæn-